

100 Skolebørn sang flerstemmigt: »Til vor lille Gerning ud«, »Dagen gaar med raske Fjed« og »Bliv hos os, naar Dagen hælder«. Efter den første Sang talte Domprovst *Ege* om Weyse og hans Tilknytning til Roskilde, hvor hans Ven, Sognepræst *Hans Hertz*, boede, og fra hvis Bolig der var en prægtig Udsigt over Fjorden: »Her sad Weyse med sine Venner eller alene oppe paa sit Værelse ved Vinduet og saa og hørte alt det, der i Sorø havde fyldt *Ingemanns* Sind. Her saa han Solen stige op i Østen, Lysets Engel sprede Glansen fra Guds Himmel over Jorden, alle de smaa Fugle flyve fra Reden, prise Vorherre og takke for Livet og Lyset med fløjstende Tunge, de fagre Blomster titte til hinanden, Sneglen vandre med Hus paa Ryg, og Jordens Børn ile til deres lille Gerning ud. Her saa han den skønne Sol gaa ned bag Rosenskyernes Volde, og der stod Slotet i Vesterled, tækket med gyldne Skjolde. Her hørte han Aftenklokkerne ringe i fjerne Kirketaarne og fornemmede her, at Aftenrøden bringer Fred, Nattens Stjerner Hvile. Men her lærte han ogsaa Længslen: »Bliv hos os, naar Dagen hælder, du kære Fader og Gud«, og saa formede han disse smaa enkle, men dog saa storladne Melodier, der fandt ind i Slot og Vraa, blev de fattiges Lovsang, Smaabørnenes Pris i den jublende Vrimmel — — — ja, blev alle Danskes kære Sangskat, fordi de umiddelbart træffer danske Iagttagelser og danske Længsler«.

Inden den sidste Sang nedlagde Overlærer *Carl Hansen* en Krans fra Roskilde Skolebørn som en Hilsen og Hyldest til Weyses Minde. Til sidst takkede Formanden alle, der havde medvirket, og de mange, der havde smykket Graven med Kranse og Blomster, og sluttede med at citere et Vers fra en Sang, trykt ved Weyses Død i 1842:

Ak, for det rige Tonekor
kun som Tak een Tone vi kan byde,
og det er Savnets Tone ved din Grav.
O, men længe, længe vil den lyde.

Bogtrykker

Niels P. Thomsen er død

Da »Vore Kirkegaarde« i 1926 skiftede Redaktør og fik sit Redaktionsudvalg, skulde det ogsaa finde en god Bogtrykker, som kunde levere et smukt Tidsskrift for en Sum Penge, der stod i rimeligt Forhold til, hvad Foreningens Budget kunde præstere. Allerede da havde der længe staaet Ry om Provinsbogtrykkeren *Niels P. Thomsen*, der fra sit Trykkeri i Holstebro havde udsendt en hel Del smaa, eksklusive Tryksager. Det var allerede før den Tid bekendt, at kræse Forfattere og Forlag gerne afgav Ordre fra Hovedstaden og andre Steder i Landet til Thomsens Bogtrykkeri, helt deroppe i Holstebro, og man var altid forvissat om, at man ikke fortrød det. I Dag betales visse af Thomsens tidligste Arbejder, ikke saa meget efter hvem der har forfattet det, der stod deri, og om det var en kendt eller ukendt Forfatter, — nej, de betales som en Tryksag og med Liebhaberens eller Samlerens Pris paa det bedste og det smukkeste.

Redaktionen er taknemlig for, at Thomsen i mere end 15 Aar har kunnet og villet trykke vort Tidsskrift, fordi vi hele Tiden kun har ønsket at faa det bedste og det smukkeste frem. Lad være, at Bladet redaktionelt ikke altid har været saa godt betjent, — lad ogsaa være, at det ikke altid har været Guldkorn, der har staaet i det; een Ting er sikker, nemlig at Bladet er sat, ombrudt, trykt, heftet, indbundet og ekspederet med den største Omhu og af Landets fineste og dygtigste Bogtrykker; hvert Eksemplar i hver Udgave har vidnet om dette Faktum. Det bedste og det rigtigste var stedse Bogtrykker Thomsens Maal, — det kunde være svært at faa ham til at forandre et og andet, — han var konservativ og holdt af den Form, der var opnaet i Typografi, Udstyr, Opsætning eller hvad; men Vanskeligheden ved at faa noget nyt,

en Forandring, bundede ikke i Magelighed eller et kontrært Sind, — de bundede kun i, at Thomsen ikke var helt overbevist om, at det nye nu virkelig ogsaa betød en Forbedring i bogtrykkermæssig eller bibliofil Henseende, — og undertiden gjorde det det vel heller ikke.

At han ikke desto mindre gerne selv ydede Støtte til noget nyt, naar han fandt det rigtigt eller værdifuldt, havde vi bl. a. Vidnesbyrd om, da vi i sin Tid gik over til den nuværende Omslagsforside; Thomsen tilbød da at betale Tegneren *Aage Jørgensen* for Udfærdigelse af Titlen, hvilket vi med Tak tog imod. Og at han desuden, hver Gang der i Foreningens Ledelse blev forlangt ny Tilbudsafgivelse paa Trykning af Tidsskriftet, viste sig at være den billigste, har naturligvis yderligere styrket Samarbejdet og gjort det til noget varigt, ligesom det har gjort det naturligt, at ogsaa andre af Foreningens Ordre afgik til Thomsens Bogtrykkeri; det kan i denne Forbindelse anføres, at Forslaget om vore Smaaskrifters praktiske Format skyldtes Thomsen, og at Titlen paa Serien derefter er af født af Formatet: Smaaskrifter.

Det var med Bekymring vi ifjor erfarede, at Thomsen var blevet ramt af en alvorlig Sygdom, og da vi for faa Maaneder siden i Holstebro konfererede med Thomsen, var det tydeligt at se, at Thomsen var mærket med Dødens Finger. Ikke desto mindre kom det vel alligevel som noget overraskende, at det skulde være lige i det begyndende Efteraar, at han drog det sidste Suk og nedlagde Arbejdet for sidste Gang. —

I et langt Liv — og ikke mindst i det sidste svære Aar — har hans Hustru været ham til megen Støtte, og for vort Blad er det en Tryghed at vide, at hun med en dygtig Søn, *Svend E. Thomsen*, ved Siden fører Arbejdet videre.

I Taknemmelighed overfor det ejegode Menneske, Bogtrykkeren *Niels P. Thomsen*, ærer vi Mindet. —

Om urnehaver

Af Overlæge, Dr. med. *Knud Secher*

I »Vore Kirkegaarde« nr. 7 har hr. stiftsgartner *Eig. Qwist* skrevet en artikel »om urnehaver« og ladet opstille 6 punkter, der repræsenterer »tidens krav« til en urnehave.

Jeg skal tillade mig at fremsætte enkelte bemærkninger særlig til punkt 1: at urnegravens størrelse aldrig bliver mindre end c. 1,5 m².

Man maa nu først klare, hvem der fremsætter »tidens krav«, for der maa dog staa en person bag ved.

For et hus er arkitekten bygherrens tilidsmand. Det er ham, der med praktisk sans og kunstnerisk snille og ogsaa med økonomisk ansvar skal danne rammen om de krav, som bygherren stiller; men det er bygherren, der stiller »kravene«.

Det samme maa gælde ved anlæg af haver, *in casu* urnehaver. Det maa være ejeren (byen), der stiller sine krav ud fra økonomiske betragtninger, ud fra spørgsmaal om forbrug af jord m. m. Saa maa det blive havearkitektens sag at anvende sin kunst til opnaelsen af det bedste resultat.

Noget andet er, at havearkitekten ligesom husarkitekten kan sysle med sine egne planer om, hvorledes han kunde tænke sig et givet anlæg; men saa bliver det efter »hans krav« og ikke efter »tidens krav«, at dette sker.

Med urnehaver kom der et helt nyt problem for kirkegaardsgartnerne og havearkitekterne; men det er dog først i de senere aar, at det virkelig har været diskuteret, — ikke mindst gennem den indsats, der er blevet gjort af havearkitekt *Johannes Tholle*. Men det første krav, der maa stilles til løsningerne af problemet er dette, at de skal tage hensyn til de krav, der stilles af kirkegaardsejeren.

Naar derfor nu stiftsgartner *Qwist* som første krav forlanger 1,5 m² jord til en urnegrav, saa har han ingen ret til at opstille dette som »tidens krav«. Det er jo netop en af